

Descoperirea lui Isus Hristos - Numărul Nouă

Povestirea profetică finală a lui Isaia: Revelația lui Hristos și rolul profetic al celor 144.000

Jeff Pippenger
2023-11-01

Cartea lui Isaia, și în mod deosebit narațiunea profetică finală a lui Isaia, aflată în capitolele patruzeci până la șazeci și șase, este o prezentare care subliniază câteva adevăruri profetice importante legate în mod direct de Descoperirea lui Isus Hristos, care acum este desigilată pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului de probă al omenirii. Unul dintre aceste adevăruri este descoperirea lui Alfa și Omega. Nicio altă carte din Biblie nu se apropie de mărturia lui Isaia cu privire la acel element al caracterului lui Dumnezeu care ilustrează sfârșitul unui lucru împreună cu începutul unui lucru.

Cine a înfăptuit și a făcut aceasta, chemând generațiile de la început? Eu, Domnul, Cel dintâi și cu cei de pe urmă; Eu sunt Acela. Isaia 41:4.

Ni katika Isaya ambapo Mungu anataja kile kinachothibitisha kwamba Mungu ni Mungu.

Așa zice Domnul, Împăratul lui Israel, și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: Eu sunt Cel dintâi și Eu sunt Cel de pe urmă; și afară de Mine nu este Dumnezeu. Și cine, ca Mine, va chema, va vesti aceasta și Mi-o va înfățișa în rânduială, de când am așezat poporul cel de demult? Iar lucrurile care vin și care vor veni, să li le arate. Nu vă temeți și nu vă înspăimântați: nu ți-am spus Eu din vremea aceea și nu ți-am vestit? Voi sunteți chiar martorii Mei. Este oare vreun Dumnezeu afară de Mine? Da, nu este alt Dumnezeu; nu cunosc niciunul. Isaia 44:6–8.

Narațiunea profetică finală a lui Isaia subliniază împlinirea desăvârșită și definitivă a venirii Mângâietorului pe care Isus a promis-o.

Ascultați-Mă, voi, cei ce umblați după neprihănire, voi, care căutați pe Domnul: priviți la stânca din care ați fost ciopliți și la adâncitura gropii din care ați fost scoși. Priviți la Avraam, părintele vostru, și la Sara, care v-a născut; căci l-am chemat când era singur, l-am binecuvântat și l-am înmulțit. Căci Domnul va mângâia Sionul; va mângâia toate locurile lui pustiite; și va face pustia lui ca Edenul, și pustiul lui ca grădina Domnului; bucuria și veselia se vor afla în el, mulțumiri și glas de cântare. Isaia 51:1–3.

Mângâietorul a sosit în iulie 2023. Un alt adevăr subliniat în narațiunea lui Isaia este istoria ascunsă, în trei etape, a celor șapte tunete, care constituie structura lui „emeth”, cuvântul ebraic format din prima, a treisprezecea și ultima literă a alfabetului ebraic.

O voce de vuiet din cetate, o voce din Templu, o voce a Domnului care răsplătește vrăjmașilor Săi după faptele lor. Isaia 66:6.

O altă adevăr importantă prezentată în Isaia este rolul islamului ca instrument al judecății executive a lui Dumnezeu mai întâi asupra Statelor Unite, iar apoi asupra lumii, pentru adoptarea impunerii duminicale.

În măsură, când va odrăsli, Te vei judeca cu ea; El Își oprește vântul aspru în ziua vântului de răsărit. Isaia 27:8.

Aceste adevăruri pot fi toate încadrate ca elemente componente ale soliei Strigătului de la Miezul Noptii, care este reprezentarea, în parabola celor zece fecioare, a soliei Descoperirii lui Isus Hristos, pe care Tatăl I-a dat-o lui Isus, care i-a dat-o lui Gabriel, care i-a dat-o lui Ioan, care a scris-o și a trimis-o bisericilor. Am folosit ultima narațiune a lui Isaia pentru a susține linia evenimentelor profetice care începe în capitolul unsprezece din Apocalipsa, iar acum am ajuns la capitolul doisprezece, unde găsim că femeia îmbrăcată cu soarele este înfățișată prin simbolismul pe care Isaia îl susține atât de temeinic, și anume: că Hristos ilustrează sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru.

Și s-a arătat în cer un semn mare: o femeie îmbrăcată cu soarele, și luna sub picioarele ei, iar pe capul ei o cunună de douăsprezece stele. Și ea, fiind însărcinată, striga, fiind în durerile nașterii și chinându-se să nască. Și s-a arătat un alt semn în cer; și iată un mare balaur roșu, având șapte capete și zece coarne, și șapte cununi pe capetele lui. Și coada lui a tras a treia parte din stelele cerului și le-a aruncat pe pământ; iar balaurul a stat înaintea femeii care era gata să nască, ca să-i devoreze copilul îndată ce se va fi născut. Și ea a născut un fiu de parte bărbătească, care avea să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier; și copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său. Apocalipsa 12:1–5.

Femeia din Apocalipsa douăsprezece este un simbol al poporului ales al lui Dumnezeu de-a lungul istoriei. Cele douăsprezece seminiții ale vechiului Israel literal reprezintă începutul poporului ales al legământului lui Dumnezeu. Cele douăsprezece seminiții prefigurează sfârșitul vechiului Israel literal, când Hristos a ales doisprezece ucenici. Acei doisprezece ucenici de la sfârșitul vechiului Israel literal au fost, de asemenea, cei doisprezece apostoli de la începutul Israelului spiritual modern. Două mărturii de început și o mărturie de sfârșit se unesc pentru a stabili trei mărturii care îi identifică pe cei o sută patruzeci și patru de mii drept sfârșitul Israelului spiritual modern.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt, de asemenea, și steagul care a fost lepădat de frații lor. Ei sunt steagul care era o vale de oase uscate și moarte, zăcând pe ulița cetății celei mari, a Sodomei și a Egiptului, care au fost omorâți de fiara care s-a ridicat din adâncul fără fund. Ei sunt steagul care sunt pietrele cununii, pe care femeia o poartă pe capul ei.

Și Domnul Dumnezeu lor îi va mântui în ziua aceea, ca pe turma poporului Său; căci ei vor fi ca pietrele unei cununi, înălțate ca un steag pe țara Lui. Zaharia 9:16.

Stindardul, care este cei o sută patruzeci și patru de mii, sunt pietre, așa cum este și Hristos.

Și toți au băut aceeași băutură duhovnicească; pentru că beau din Stânca aceea duhovnicească ce-i urma; și Stânca aceea era Hristos. 1 Corinteni 10:4.

Hristos îi prefigurează pe cei o sută patruzeci și patru de mii, iar Petru este de acord cu Pavel că Hristos este „piatra vie” care a fost lepădată, iar Petru a arătat, de asemenea, că poporul lui Dumnezeu este alcătuit tot din „pietre vii”.

Appropriindu-vă de El, ca de o piatră vie, lepădată, ce-i drept, de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și scumpă, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. 1 Petru 2:4, 5.

Cei o sută patruzeci și patru de mii nu sunt doar pietrele din coroana femeii, ci sunt însăși coroana.

Pentru Sion nu voi tăcea și pentru Ierusalim nu voi avea odihnă, până când dreptatea lui va ieși ca strălucirea și mântuirea lui ca o făclie care arde. Și neamurile vor vedea dreptatea ta, și toți împărații slava ta; și vei fi numit cu un nume nou, pe care gura Domnului îl va rosti. Vei fi de asemenea o cunună de slavă în mâna Domnului și o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău. Isaia 62:1–3.

Hristos preînchipuie pe cei o sută patruzeci și patru de mii. El este Stânca, iar ei sunt „pietre”. Ei sunt „o cunună de slavă în mâna Domnului”, iar Hristos este cununa slavei.

În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi o cunună de slavă și o diademă de frumusețe pentru rămășița poporului Său; și un duh de judecată pentru cel ce șade la judecată, și putere pentru cei ce întorc lupta la poartă. Isaia 28:5, 6.

لييئارسإ نم راتخمل دهعل ب عش ةأرمل لثمت، ةيامل او ةيادل قاي س يف رشع ينثا ددع رابتعاب،
حي سملاب مهليثمت ىرج دقو. أفلا ني عبرأل او ةعبرأل او ةئمل خيرات لىل، ءانيس لبع دنع ةميدقلا
زومت/ويلوي 18 يف هيىف تلتق يذلا عراشل نم ةتيملا تسبايلما طعل ةمايقل أزم متدالو تنكو
ديعت يتلو، غلاب زاجيإب نوثالثو ةعبس لايقرح اهددحي يتلاني توطخل تاذه ةيلمل علإو. 2020
مدا قلخ يف ةرم لوال امرلكذ درو دق، ةايحلا لىلاني يبنلاني ذه.

Adam a fost creat în două etape. El a fost mai întâi alcătuit, apoi Hristos a suflat în el suflarea de viață, așa cum suflarea din cele patru vânturi, în Ezechiel, a adus oasele uscate la viață. Adam a fost creat ca un bărbat pe deplin matur, însă creația sa a fost totuși nașterea lui. Cei o sută patruzeci și patru de mii se nasc după trei zile și jumătate simbolice de zăcere moartă pe strada care străbate valea morții. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt născuți de femeia care a dat naștere „copilului de parte bărbătească: care avea să cârmuiască cu un toiag de fier”. Ca simbol al bisericii de-a lungul istoriei, femeia din Apocalipsa doisprezece reprezintă aceeași simbolistică precum „muntele” din Daniel doi.

„Apocalipsa este o carte pecetluită, dar este și o carte deschisă. Ea consemnează evenimente minunate care urmează să aibă loc în ultimele zile ale istoriei acestui pământ. Învățăturile acestei cărți sunt precise, nu mistice și neinteligibile. În ea este reluată aceeași linie profetică precum în Daniel. Unele profeții Dumnezeu le-a repetat, arătând astfel că trebuie să li se acorde importanță. Domnul nu repetă lucruri care nu sunt de mare însemnătate.” Manuscript Releases, volumul 9, 8.

Aceeași linie a profeției care se găsește în Daniel este reluată în Apocalipsa. Piatra din Daniel, tăiată din munte fără mâini, este „pietrele vii” ale lui Petru, care „sunt zidiți ca să fie o casă duhovnicească, o preoție sfântă”, iar piatra din Daniel îi reprezintă, de asemenea, pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Muntele este biserica lui Dumnezeu de-a lungul istoriei.

Și în zilele acestor împărați, Dumnezeuul cerului va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată; și împărăția nu va fi lăsată altui popor, ci va sfârâma și va mistui toate aceste împărății, iar ea va dăinui în veci. Întrucât ai văzut că piatra a fost tăiată din munte fără mâini și că a sfărâmat fierul, arama, lutul, argintul și aurul, marele Dumnezeu i-a făcut cunoscut împăratului ce se va întâmpla după aceea; și visul este sigur, iar tâlcuirea lui este neîndoielnică. Daniel 2:44, 45.

Mesajul Strigătului de la Miezul Noptii al celor o sută patruzeci și patru de mii este reprezentat, de asemenea, ca ploaia târzie, iar în timpul ploii târzii Dumnezeu „ridică” împărăția reprezentată de piatra lui Daniel.

„Ploaia târzie vine peste cei curați — atunci toți o vor primi, ca odinioară.”

„Când cei patru îngeri vor da drumul, Hristos Își va întemeia împărăția. Nimeni nu primește ploaia târzie decât aceia care fac tot ce pot. Hristos ne-ar ajuta. Toți ar putea fi biruitori prin harul lui Dumnezeu, prin sângele lui Isus. Întregul cer este interesat de lucrare. Îngerii sunt interesați.” Spalding and Magan, 3.

Cele patru vânturi ale islamului sunt dezlănțuite la legea duminicală, iar apoi Hristos Își întemeiază Împărăția. Aceasta are loc în zilele împărățiilor spirituale din capitolul doi al cărții lui Daniel. Ultimele patru împărății spirituale din visul lui Nebucadnețar au fost prefigurate prin primele patru împărății literale. Babilonul literal, Medo-Persia, Grecia și Roma reprezintă Babilonul spiritual, Medo-Persia, Grecia și Roma.

Babilonul spiritual este capul de aur, care a primit o rană de moarte în 1798, așa cum a fost prefigurat prin faptul că Nebucadnețar a fost îndepărtat temporar de la putere pentru „șapte vremi”. Când unirea întreită a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos va forma a opta împărăție, care este dintre cele șapte, ea va fi alcătuită din toate împărățiile spirituale, reprezentate în chipul lui Nebucadnețar din capitolul doi. Papalitatea moartă și papalitatea înviată sunt capul spiritual de aur la începutul și la sfârșitul celor patru împărății spirituale ale chipului. Statele Unite, ca a doua dintre cele patru împărății, sunt reprezentate ca Medo-Persia spirituală. Organizația Națiunilor Unite, ca a treia dintre cele patru împărății, este reprezentată ca Grecia spirituală și, împreună, toate alcătuiesc unirea întreită a balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos pentru a întemeia a opta împărăție, care este dintre cele șapte. Papalitatea este antihristul și caută să-L contrafacă pe Hristos. În această privință, dintre ultimele patru împărății spirituale, papalitatea este cea dintâi și cea din urmă.

Piatra tăiată din munte devine o împărăție care umple tot pământul și este înălțată ca un steag în „zilele acestor împărați”, căci toate împărățiile spirituale ale chipului sunt reprezentate în mod activ în „zilele de pe urmă”. Înălțarea steagului, care este întemeierea împărăției lui Hristos, are loc atunci când cele patru vânturi ale islamului sunt dezlănțuite și ploaia târzie este revărsată fără

măsură la legea duminicală.

Piatra tăiată din munte va sfărâma toate împărățiile spirituale ale pământului, reprezentate prin „fierul, arama, lutul, argintul și aurul”. Cei o sută patruzeci și patru de mii îl reprezintă pe Hristos, care în Apocalipsa doisprezece este „copilul de parte bărbătească”, a cărui naștere a preînchipuit nașterea celor o sută patruzeci și patru de mii. „Copilul de parte bărbătească” urmează „să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier”. Cu acel toiag, el va zdrobi neamurile.

Voi vesti hotărârea: Domnul mi-a zis: „Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut. Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire și marginile pământului în stăpânire. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma ca pe vasul unui olar.” Psalmul 2:7–9.

Fiul lui Dumnezeu a fost născut din Tatăl. Mulți iau acest adevăr și îl răstălmăcesc spre propria lor pieire. „Născut” înseamnă a da naștere, dar știm că nu a fost niciodată un timp în care Hristos să nu fi existat.

„Acum Duhul spune lămurit că, în vremurile de pe urmă, unii se vor depărta de la credință, dând ascultare duhurilor amăgitoare și învățăturilor demonilor; rostind minciuni cu fățarnicie; avându-și cugetul însemnat cu fierul roșu.” Înainte de ultimele manifestări ale lucrării apostaziei, va exista o confuzie a credinței. Nu vor exista idei clare și precise cu privire la taina lui Dumnezeu. Un adevăr după altul va fi corupt. „Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a arătat în trup, a fost îndreptățit în Duhul, văzut de îngeri, propovăduit între neamuri, crezut în lume, înălțat în slavă.” Sunt mulți care neagă pre existența lui Hristos și, prin urmare, îi neagă dumnezeirea; ei nu-L acceptă ca Mântuitor personal. Aceasta este o negare totală a lui Hristos. El a fost Fiul lui Dumnezeu, singurul născut, care a fost una cu Tatăl de la început. Prin El au fost făcute lumile.” Signs of the Times, 28 mai 1894.

Atunci când Hristos este identificat drept „născutul” Tatălui, aceasta indică un adevăr legat de Hristos, un adevăr care este nimicit dacă este constrâns în modelul paternității omenești. Nu-L putem evalua pe Dumnezeu din perspectiva noastră umană. Îl putem evalua pe Dumnezeu numai așa cum El ni Se prezintă prin propria Sa evaluare de Sine.

អោយមនុស្សសម្រាប់គ្រប់គ្រោះបង់ចោលផលរូបរបស់ខ្លួន
ហើយមនុស្សទុច្ចរិតគ្រប់គ្រោះបង់គំនិតរបស់ខ្លួនចុះ
ហើយអោយគាត់វិលត្រឡប់មកឯព្រះយេស៊ូវិញ
នោះទ្រង់នឹងមានព្រះមត៌តាករណ៍ចំពោះគាត់ ហើយមកឯព្រះនយោដឹង
ពីព្រោះទ្រង់នឹងអត់ទោសឲ្យយ៉ាងបរិបូណ៌។ ដុបិតគំនិតរបស់ខ្លួន
មិនមែនជាគំនិតរបស់អ្នករាល់គ្នាទេ ហើយផលរូបរបស់អ្នករាល់គ្នា
ក៏មិនមែនជាផលរូបរបស់ខ្លួនដែរ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ។
ដុបិតដូចជាមេឃខ្ពស់ជាងផែនដីយ៉ាងណា
ផលរូបរបស់ខ្លួនក៏ខុសជាងផលរូបរបស់អ្នករាល់គ្នាយ៉ាងនោះដែរ
ហើយគំនិតរបស់ខ្លួនក៏ខុសជាងគំនិតរបស់អ្នករាល់គ្នាដែរ។ អសោយ 55:7–9។

A răstălmăci cuvântul „născut” pentru a susține că a existat un timp când Tatăl L-a născut pe Hristos înseamnă a da „ascultare duhurilor înșelătoare și învățăturilor demonilor”. În scopul studiului nostru de față, identific doar faptul că femeia din Apocalipsa douăsprezece urma să dea

naștere „copilului de parte bărbătească”, care are să cârmuiască neamurile cu un toiag de fier. Cei o sută patruzeci și patru de mii vor cârmui și ei neamurile cu un toiag de fier.

Biserica din Tiatira revine atunci când rana de moarte a papalității este vindecată la legea duminicală. În acea istorie, făgăduința dată poporului lui Dumnezeu este că aceia care biruiesc vor stăpâni „neamurile” cu „un toiag de fier”.

Și celui ce biruiește și păzește lucrările Mele până la sfârșit îi voi da stăpânire peste neamuri. Și le va cârmui cu un toiag de fier; ca pe vasele olarului le va zdrobi în bucăți, după cum și Eu am primit de la Tatăl Meu. Apocalipsa 2:26, 27.

Poporul lui Dumnezeu, care se află în manifestarea finală a bisericii din Tiatira, sunt cei o sută patruzeci și patru de mii. Femeia, la început, L-a născut pe Hristos, iar la sfârșit îi naște pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care urmează Mielul.

Și cântau ca și cum ar fi fost o cântare nouă înaintea tronului, înaintea celor patru făpturi vii și a bătrânilor; și nimeni nu putea învăța cântarea aceea, în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care au fost răscumpărați de pe pământ. Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femei, căci sunt fecioari. Aceștia sunt cei care urmează Mielul oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind cele dintâi roade pentru Dumnezeu și pentru Miel. Apocalipsa 14:3, 4.

Hristos a fost născut „mai întâi”, iar cei o sută patruzeci și patru de mii urmează Mielul, astfel că ei sunt născuți „la urmă”. Hristos a fost „răpit la Dumnezeu”, întocmai cum au fost și cei doi martori din Apocalipsa unsprezece. Ambii ei copii se înalță la Tatăl.

Ea a născut un fiu de parte bărbătească, care avea să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier; și copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la tronul Său. Apocalipsa 2:5.

Hristos, ca Domnul oștirilor, este și „partea lui Iacov”, iar Israel este „toiagul moștenirii Lui”; și Israel este, de asemenea, „toporul Lui de luptă” și „armele Lui de război”, pe care le folosește ca să „sfârâme neamurile”.

Partea lui Iacov nu este ca ei; căci El este întocmitorul tuturor lucrurilor; și Israel este toiagul moștenirii Lui: Domnul oștirilor este Numele Lui. Tu ești securea Mea de luptă și armele Mele de război; căci cu tine voi sfârâma neamurile și cu tine voi nimici împărățiile. Ieremia 51:19, 20.

Hristos și cei o sută patruzeci și patru de mii domnesc deopotrivă și zdrobesc neamurile cu un toiag de fier. Hristos este „partea lui Iacov”, dar la fel este și poporul Său.

Căci partea Domnului este poporul Său; Iacov este partea de moștenire a Lui. Deuteronomul 32:9.

Piatră tăiată din munte, reprezentând biserica lui Dumnezeu, este manifestarea finală a bisericii Sale, care umple pământul de slava Sa, iar ei sunt folosiți ca securea de luptă a lui Dumnezeu pentru a lovi picioarele chipului și pentru a preface acele împărății în „pleava ariilor de vară”. Acele împărății sunt spulberate de vânt.

Apoi, fierul, lutul, arama, argintul și aurul au fost sfărâmate împreună și au ajuns ca pleava de pe ariile de vară; și vântul le-a luat, așa încât nu s-a mai găsit niciun loc pentru ele; iar piatra care a lovit chipul a ajuns un munte mare și a umplut tot pământul. Daniel 2:35.

Trebuia să fie așezat simbolismul femeii în contextul steagului înălțat la cer, căci Apocalipsa, capitolul doisprezece, identifică începutul unui război între Hristos și Satana care a început în cer și, făcând astfel, identifică un război în cer care marchează sfârșitul marii controversă dintre Hristos și Satana. Capitolele doisprezece și treisprezece din Apocalipsa ilustrează războiul final al marii controversă și fac aceasta înfățișând reprezentanții lui Satana și pe cei o sută patruzeci și patru de mii luptând în ceruri.

În articolul următor, vom continua să abordăm războiul din cer din „zilele de pe urmă”, care a fost prefigurat de războiul din cer care a început la început.

Apoi am văzut o altă fiară ridicându-se din pământ; și avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Ea exercită toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și face ca pământul și cei ce locuiesc pe el să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Și face semne mari, până acolo încât face să se coboare foc din cer pe pământ, înaintea oamenilor. Și-i amăgește pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele pe care i s-a dat putere să le facă înaintea fiarei, spunându-le celor ce locuiesc pe pământ să facă o icoană fiarei care avea rana de sabie și trăise. Și i s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, pentru ca icoana fiarei să și vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și face ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna lor dreaptă sau pe frunțile lor; și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, sau numele fiarei, sau numărul numelui ei. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei, căci este număr de om; și numărul ei este șase sute șazeci și șase. Apocalipsa 13:11–18.